

~ פנינים מבית המדרש 'מוסאיוף' בי"ם ~

שיעור מאת הרב מאיר פנחסי שליט"א

הסאלאף הנסמך והמצאף לישראל – כולנו מחפשים ישועות, כולנו מחפשים סגולות. מי לא צריך ישועה היום? אנשים עושים הכל בשביל לקבל את הישועה שלהם. אמר לי משהו בשבוע שעבר: 'הרב, מה אני עושה? איזו סגולה יש?' יש לו בת גדולה, אז הוא קונה טלית לחתן, וחתנים קונים טבעות – הכל עושים רק שתהיה ישועה. כולנו צריכים ישועה ברפואה, בפרנסה, בהכל. אבל אנחנו שוכחים שיש סגולה אחת שמבוארת בתלמוד לפני 2000 שנה, והסגולה הזו עובדת אחד על אחד. זה דבר שלא עולה כסף, לא צריך לנסוע ל'נתיבות' בשביל לקבל את זה, ולא צריך לעמוד בתור בשביל לקבל את הסגולה הזו. זו סגולה לרפואה, לישועה, לזיווגים, לכל מה שאתה צריך. אתה יכול לקבל את זה כאן ועכשיו ומיד. מהי הסגולה הזאת? – הגמרא במסכת בבא קמא, בדף צ"ב, עמוד ב' (בבא קמא צב, ב), אומרת: "כל המתפלל על חברו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה". כלומר, אם אתה מתפלל על משהו – יש לך בעיה ברפואה, יש לך בת שתקועה בשידוכים, יש לך בן שתקוע בשידוכים, 'מאין יבוא עזרי?' – ואתה יודע על עוד יהודי שצריך את הישועה כמו שלך, ואתה מתפלל עליו, אומרת הגמרא: אתה נענה תחילה. נסביר איך זה עובד, אבל בפתח הדברים אני חייב לספר דבר שביקשו ממני לספר, ואני אביא את זה עם השמות, כי ביקשו ממני שאני אספר את זה עם השמות. יש יהודי בשם הלל כהן. היהודי הזה התגרש לפני שנה והוא עם תשעה ילדים. אני לא יודע מה סיבת הגירושין, וזה גם לא מעניין. הוא קיבל על עצמו בראש השנה, שכל שידוך שיציעו לו, גם אם זה לא יצא לפועל, הוא יתפלל על המוצעת, על הבחורה שהציעו לו. הוא בחור בן 48 או 49, והוא קיבל על עצמו קבלה: גם אם זה לא ילך, מציעים לי שידוך, אני אברר מה השם שלה ושל אמא שלה, ואני אתפלל עליה. רבותי, בתאריך כ"ח בניסן תשפ"ו, לפני שלושה חודשים, הציעו לו בחורה בשם אסתר איילה בת שולמית. אסתר איילה שמעה שיש לו תשעה ילדים, אמרה: 'אוי ואבוי, לא מתאים לי עכשיו'. רבותי, הוא כהן, הלל כהן, הוא חייב לקחת רווקה או אלמנה. מה יעשה עם תשעה ילדים? הציעו לו בחורה בשם אסתר, והיא לא רצתה. היא רווקה, אמרה: 'מה לי להיכנס למשפחה עם תשעה ילדים?'. הוא אמר לה: 'אני מבין, את לא חייבת לקחת אותי, אבל דבר אחד אני מבקש ממך: תביאי לי את השם של אמא שלך, אני רוצה להתפלל עלייך, זו הקבלה שלי'. היא אמרה לו: 'בסדר גמור, שולמית'. הוא התפלל על אסתר איילה בת שולמית. בתאריך י' בתמוז, לפני חודש וחצי, הוא נוסע ל'חברון', למערת המכפלה. המערה הייתה סגורה לצורך שיפוצים ולא נתנו לו להיכנס. הוא עומד למטה, איפה שהעץ ברחבה, ומתפלל על עצמו, רוצה שידוך. עוברת שמה המיועדת, זאת שהציעו לו אותה לפני שלושה חודשים. הוא כנראה ראה תמונה, כי היום זה עובד עם תמונות. אז הוא רואה אותה, והוא עומד מול המערה. הוא אומר בפניה: 'יהי רצון שיהיה זיווג הגון לאסתר איילה בת שולמית'. היא מסתכלת עליו: 'מי אתה? מה, זה אליהו הנביא? מאיפה בא לי זה בחלום? מי אתה?'. הוא אמר לה: 'תשמעי, אנחנו אף פעם לא נפגשנו ולא יצאנו לדייט. הציעו אותך לי לפני שלושה חודשים, אולי את אפילו לא מודעת. גם הראו לי את התמונה שלך. ועכשיו, כשאני עומד ליד המערה, אמרתי שאני אתפלל גם עלייך, והתפללתי עלייך גם לפני שראיתי אותך'. היא אמרה לו: 'טוב, כל הכבוד. אז אולי בבקשה תתן לי גם את השם שלך, שאני אתפלל עלייך?'. היא עלתה למעלה והתפללה. כשהם ירדו, היא חיפשה מי היה השדכן, ואמרה שהיא רוצה להיפגש איתו. ורבותי, הם נפגשו, וב-י"ח באלול תשפ"ו הם יעמדו תחת החופה!

חז"ל אומרים: המתפלל על חברו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה. וזה לא רק בשידוכים, זה בכל הישועות. אתה צריך רפואה? אתה מכיר עוד משהו אחד שצריך רפואה? תתפלל עליו!

אחד שכתב שאלה לר' עקיבא איגר, כתב לו גם: 'הרב, אני לא מרגיש טוב. אם הרב רבי עקיבא איגר בגדולתו ובגאונותו יכול להתפלל עליי?'. כתב רבי עקיבא איגר, אחרי שהוא עונה על כל השאלה – 'ועל מה שביקש שאתפלל עליו, יש סגולה, כי גם אני סובל מאותו חולי שאתה כותב לי'. ואומר לו: 'גם אני סובל מזה, ולכן תתפלל עליי ואתה תענה תחילה'. זאת אומרת שגם

לכתחילה מותר לעשות את זה. ואני אגיד לכם יותר מזה, ה'כף החיים' כותב דבר נפלא. אומר ה'כף החיים' בשם החיד"א (אורח חיים, סימן תקע"ז): המתפלל על אחרים בעת צרה, כשתהיה לו צרה, מלאכי השרת מתפללים עליו. אתה רוצה שמלאכי שמיים יתפללו עליך? תתפלל על חברך, מה כל כך קשה?

ביום ראשון, ערב ראש חודש תמוז, לפני חודשיים, ביקשו ממני תלמידים מבוגרים בשיעור שלי שנעשה יציאה למקומות הקדושים. היו שם בחורים מבוגרים, שמונה או תשעה, והצטרפו איתם עוד כמה. בעיקר זה היה גרעין של בחורים מבוגרים רווקים, בני 26 ומעלה, מגיעים עד גיל 35. הם ביקשו לנסוע להתפלל במקומות הקדושים. לי יש 'כולל' ב'מקור ברוך', אנחנו לומדים ויש לנו שני 'סדרים'. אין לי זמן ללכת לנסוע להתפלל במקומות הקדושים. זה עניין גדול להתפלל, אבל כשאדם יושב ולומד, צריך להעביר שיעורים ולהעביר 'חבורות', אין לו זמן לעשות את זה. הם התחננו ממשי: 'בוא נלך, הרב!'. אמרתי: נלך, למרות שבדרך כלל אני לא עושה את זה. לקחנו מיניבוס. הנהג עצמו גם היה צריך ישועה, הוא גרוש, ואמרנו ניסע ביחד. היינו 22 חברה. בערב ראש חודש תמוז נסענו ל'עמוקה', לרבי מאיר, ולרבי שמעון. אילו תפילות, אילו ריקודים היו שם, איזו התלהבות! אני חוזר הביתה ב-12 בלילה. למחרת בבוקר, אני הראשון שמקבל טלפון. יש לי בת, בת 21 שחיפשה שידוך כבר שנה וחצי. הראשון שנענה בסייעתא דשמיא זה הייתי אני, ולפני חודש בתי התארכה. ולא גמרנו בזה. הבחור שעזר לי לארגן את כל הטיול מבחינה טכנית, להביא את הנהג, לקנות את האוכל ולעשות את הכל – בחור בשם שמואל לוי, בחור צדיק ומתוק בן 26 שבשידוכים לא הלך לו והיה תקוע – הוא עזר לי לארגן את הכל, והוא היה השני שסגר שידוך לפני שבועיים! לא יאומן. המתפלל על חברו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה. אתה הראשון שתענה. תתפלל על חברך! אתה צריך רפואה, אתה צריך ישועה, אתה צריך שלום בית – אתה מכיר עוד מישהו שצריך שלום בית?.. בארצות הברית יש ארגון שנקרא 'מתפלל על חברו', שבו אחד מתפלל על השני, ורואים שם ישועות כסדר. איך הסגולה עובדת? – אומר ה'כתב סופר': כשאתה מתפלל, אתה בונה צינור. האדם הכי קרוב לצינור מקבל את כל השפריץ של המים. את כל השפריץ של הישועה מי חוטף? אתה, שהבאת את הצינור הזה. אתה יכול להתפלל על עצמך, ומותר לך להתפלל על עצמך, אבל תזכיר עוד מישהו בישועה, למה לא? לי יש פנקס, וכל בוקר בלי נדר אני מזכיר כמה אנשים שצריכים שלום בית, כמה אנשים שצריכים רפואה, כמה אנשים שצריכים זיווג הגון וחזרה בתשובה שלמה. למה לא? זה לוקח שלוש דקות בדרך מהבית לבית הכנסת. אני קורא כמה פרקים להצלחתם, קורא את שמם. מה, אני אסתכל על הרמזורים בינתיים? ואז, כשאפילו אתה צריך לאותו דבר, מלאכי השרת מתפללים עליך. יותר מזה, כותב ה'מגן אברהם' בסימן ר"ל (אורח חיים, סימן רל), שאדם שמתעטש, מה נוהגים העולם להגיד לו? 'אסותא', שזה 'רפואה וחיים'. אומר ה'מגן אברהם': מיד אחר כך שבירכת את החבר שלך 'רפואה וחיים', תגיד: "לישועתך קיוויתי ה'", ותבקש מה שאתה רוצה. מה הפשט בזה? כי כיוון שהתפללת עליו ובירכת אותו, אז אתה מבורך. ואם אתה מבורך, תגיד 'לישועתך קיוויתי ה'" ותבקש בקשה. כי המתפלל על חברו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה. אתה הראשון שתקבל את כל השפע היורד עליך. לכן אני אומר: אדם מחפש סגולות וישועות, הכל טוב לעשות וצריך להתפלל וללכת לצדיקים, אבל יש דבר כל כך קרוב אלינו – לשאת בעול עם השני.

לשאת בעול עם השני – אני לימדתי את בני הבית שלי: כשעובר אמבולנס של 'הצלה', מה תעשה? יש כאלה מסתכלים, רוצים לראות. מה אתה מסתכל? היית רוצה שיסתכלו עליך? אז מה עושים? אומרים פרק 'תהילים' שיהיה לרפואה שלמה של מי שנמצא שמה. חס ושלום שלא תהיה שמה לא אתה ולא המשפחה שלך, אך כשתצטרך לאותו דבר, אתה תקבל את הישועה שלך, וגם יש בזה עניין של לשאת בעול עם השני. אם כואב לך עליו, מה אתה הולך להציץ? יהודי שעובד ב'הצלה' ובא אלינו לשיעורים אמר לי: 'הרב, זה בושה, תדבר על זה בשיעורים'. הוא אומר לי: 'לפעמים אני מגיע עם האמבולנס, בפרט בשכונות חרדיות, ואתה רואה גדודים. עזוב ילדים, ילדים הם סקרנים, אבל אנשים מבוגרים! מורידים בן אדם חצי ערום מהבית, זה יפה להידחק ולהסתכל? מה אכפת לך מה קרה לו? אתה יכול לעזור – תעזור. אתה לא יכול לעזור – מה אתה סקרן בא לראות? זה מלבין פני חברו. איזו הרגשה לא נעימה זאת!'.
לשאת בעול עם השני

בעל הטורים כתב בפרשת 'שופטים' את היסוד הזה. כשיש נרצח ולא יודעים מי הרוצח, מוצאים גופה ברחובה של עיר ולא נודע מי היכה. מה אומרת התורה? עורפים 'עגלה', ואז זקני עם ישראל יורדים ואומרים: "ידינו לא שפכו את הדם הזה" (דברים כא, ז), ומתפללים על כלל עם ישראל. נביא את הפסוק מתוך החומש: התורה אומרת שהזקנים מתפללים: "כפר לעמך ישראל אשר פדית ה' ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל ונפֹכֶר להם הדם" (דברים כא, ח). בורא עולם, תכפר על כל עם ישראל! אבל רק

אדם אחד רצח, רק הוא צריך כפרה, למה כל עם ישראל צריך כפרה? אומר 'בעל הטורים' במקום: "כפר לעמך" – מכאן שכל ישראל ערבים זה לזה (בעל הטורים, דברים כא, ח). אם פלוני יש לו בת שתקועה בשידוכים, זו הבעיה שלך גם. אם השבוע אחד נמחץ למוות בערב שבת, זו לא רק הבעיה של המשפחה שלו שיושבת 'שבעה', זו הבעיה של כולנו. למה אנחנו לא הגנו עליו. להגיד 'ידינו לא שפכו את הדם הזה'?

רבי משה פיינשטיין זצ"ל היה מאושפז בבית החולים 'מיימונידס' – בית חולים גדול מאוד ב'ניו יורק'. ב'שבעה' של רבי משה הגיעה אישה גויה, ואמרה שהיא רוצה לנחם את הבנים של רבי משה, את הרב ראובן ואת הרב דוד פיינשטיין. שאלו אותה: 'את הכרת את הרב?'. היא אמרה: 'בטח שהכרתי אותו, ואני רוצה שכולם יבואו ואני אספר להם עליו'. הבנים הגיעו, והיא אמרה להם באנגלית: 'היה לכם אבא גדול'. שאל אותה הרב ראובן פיינשטיין: 'איך הכרת את אבא שלנו?'. היא אמרה: 'תשמעו טוב. אני האחות הראשית במחלקה בבית החולים 'מיימונידס'. כל יום, באופן טבעי בבית חולים ענק כזה, יש שניים או שלושה נפטרים. כשאבא שלכם הגיע לבית החולים, ביום הראשון לא היה אף נפטר. אמרו לנו שיש כאן אדם גדול, רב משה פיינשטיין, הפוסק של 'אמריקה'. ביום השני לא היה אף נפטר בכל בית החולים, וגם ביום השלישי לא היה אף נפטר. מאז שאני כאן 27 שנה, לא הייתה לי אף פעם תופעה כזאת – שלושה ימים עם אפס נפטרים! באתי להגיד לכם שאבא שלכם היה אדם גדול. איך שהוא נפטר, מיד התחילו להיפטר החולים'. זאת אומרת שהוא שמר והגן בכוח תורתו.

אומר האבן עזרא (דברים כא, א): אנחנו יודעים שזקני העיר צריכים ללכת ולמדוד איזה עיר היא הקרובה אל החלל, והם צריכים להביא את העגלה הערופה. שואל האבן עזרא שתי שאלות נפלאות: למה מודדים דווקא לעיר הקרובה? האם בגלל שהיא קרובה יש יותר סיכוי שהרוצח יצא ממנה? הרי סביר להניח שהרוצח הגיע ממקום אחר, עשה את הפשע ונעלם! ועוד, למה זקני העיר הם אלה שצריכים למדוד? ממתים הם נהיו מודדי שטח? שיביאו מהנדסים ומודדים! עונה האבן עזרא בלשונו: "כי ימצא חלל באדמה ולא נודע מי הכהו... כי לולא שאנשי העיר עשו עבירה כדומה לה, לא נזדמן להם שיהרג אדם קרוב מהם" (אבן עזרא, דברים כא, א). למה הם לא הגנו? יכול להיות שהרוצח הוא לא מהעיר הקרובה, אבל למה העיר שלכם לא הגנה על הנרצח? אם קורה אירוע קשה, יש חובה ותביעה על אנשי המקום יותר מאנשים במקום אחר. אם אנחנו קרובים למקום שבו היה אירוע, לנו יש חובה. כולנו צריכים לעמוד ולומר 'ידינו לא שפכו את הדם הזה', כי אין מקרה בעולם.

אם תפסנו את הרוצח, אנחנו יכולים לומר לכם מה שהיה איתי במוצאי שבת האחרון. קיבלתי על עצמי להתחזק ולחזק,

אז אני אספר את זה. בליל שבת הייתי ב'הר נוף' אצל אחי, הרב אליהו. חזרתי ברגל עם המשפחה. כיוון שבאנו עם הרכב, הייתי אמור להחזיר את הרכב במוצאי שבת. יצא 'רבינו תם', והלכתי רגלית ל'הר נוף' לנשום קצת אוויר. אני צועד לכיוון תחילת רחוב 'הקבלן', ליד רחוב נחום חפצדי, קרוב ליציאה מיער ירושלים. בשעה 9:00 בערב אני הולך ומהרהר במחשבות. פתאום יוצאים מהיער חמישה כלבים! בחיים זה לא קרה לי. חמישה כלבים גדולים ופראיים קופצים. הייתי עם הבן שלי הקטן, ילד בן 10. הוא ברח, ברוך השם, אבל הם באים עליי – חמישה כלבים גדולים! באינסטינקט אתה נבהל ומתחיל לרוץ, אבל זו הטעות הראשונה, כי הם רצים אחרריך. אין נפש חיה ברחוב הזה במוצאי שבת. ואני אומר לעצמי: מה אני עושה עכשיו? הם באים לתת ביס מכל הכיוונים, ואני אומר: "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו" (שמות יא, ז). שום דבר לא עוזר! אני מנסה להתגונן עם ה'הוברבורד' של הילד, והם לא מפחדים מכלום. אני אומר: 'ריבונו של עולם, איפה איזה מכונת שתעבור?'. כלום. באותם רגעים אתה יודע דבר אחד: אתה נמצא עם הקדוש ברוך הוא לבד. ואז אני שואל את עצמי, הכל במחשבה של שניות: למה הקדוש ברוך הוא עושה לי את זה? כנראה דיברתי 'לשון הרע' בשבת. אני יודע שדיברתי לשון הרע, ואני מתוודה על זה. ובאותו רגע, כשהם עומדים מסביבי, אני מקבל על עצמי: 'ריבונו של עולם, החיזוק שלי בחודש 'אלול' יהיה בשמירת הלשון, ואני מבטיח שאשתדל גם לחזק את הציבור בזה'. איך שאני מקבל את זה בדעתי, הכל בשניות, אתה רואה את הראשון הולך, השני הולך, השלישי הולך, והם נפרדים ממני והולכים לדרכם! שואלים: האם צריך לברך ברכת 'הגומל' על דבר כזה? להלכה אנחנו פוסקים כמו דעת הרא"ש והאבודרהם, וכמו שפסק מרן בשולחן ערוך, שרק על ארבעה דברים מברכים הגומל (חבוש, ים, ייסורים, מדבר), ולא על שאר ניסים. ולמה רק על ארבעה אלה? ה'בן איש חי' מסביר **דבר עצום**: אדם שהיה חולה והבריא, או אדם שהיה בבית האסורים ויצא, הרבה פעמים תולה את זה בסיבות טבעיות – 'זה הרופא הפרטי שלקחתי', 'זה הקשרים שהפעלתי'. לכן אמרו לו: קום תברך הגומל להקב"ה! אבל אדם שהתגלגל ברכב או שבאו עליו כלבים וניצל, הוא יודע בְּבִרְרוֹ שהיה לו נס מאת ה', ולכן הוא לא צריך את החיוב המיוחד של ברכת 'הגומל' כדי להודות. הרב בן איש חי (רבי יוסף חיים זצ"ל)

מביא משל נפלא: אדם אחד, נָכָה וחיגר ברגליים, ישב בצדי הדרכים וחיכה שייקחו אותו טְרָמֶפּ. עבר שם יהודי עם סוס ועגלה, ראה את המסכן הזה ושאל אותו: 'לאן אתה צריך להגיע?'. אמר לו: 'לעיירה הסמוכה'. אמר לו בעל העגלה: 'בוא, תעלה, נעשה איתך חסד'. אבל איפה ישים אותו? מאחור הוא יכול ליפול כי אין לו רגליים. אמר לו בעל העגלה: 'אתה תשב מקדימה, תחזיק במושכות, ואני אשב מאחוריך ואתפוס אותך'. רכבו עד שהגיעו לשוק בעיר. אמר לו החיגר: 'הגענו, אתה יכול לרדת'. מסתובב אליו בעל העגלה ואומר לו: 'מה?..', השיב לו 'הגענו, אתה יכול לרדת!'. אמר לו בעל הסוס: 'חצוף! אני בעל הסוס, אני בעל העגלה, אתה תרד! זה הכרת הטוב שלך?'. התחיל החיגר לצעוק לאנשים בשוק: 'תראו אותו! הוא רוצה לגזול ממני את הסוס שלי! רגליים אין לי, ידיים בקושי יש לי, והוא רוצה לקחת לי את הסוס!'. אנשים בשוק, שבאופן אוטומטי מרחמים על המסכן, התחילו לצעוק על בעל העגלה: 'רשע, תרד מכאן מהר!'. אמר להם בעל העגלה: 'בואו נעשה דין תורה אצל חכם העיר, רבי יוסף חיים'. באו לרב בן איש חי. הרב בן איש חי בשניות זיהה שהחיגר הוא רמאי ושקרן, סילק אותו והחזיר את הסוס לבעליו. אבל אמר הרב בן איש חי לבעל הסוס: 'עשית חסד, כל הכבוד לך, אבל אני אתן לך עצה: לעולם אל תיתן את המושכות לאחרים!'. אומר הרב בן איש חי: למדתי מזה מוסר השכל עצום. הגוף שלנו – הוא הסוס. הוא מושך אותך: 'בוא נלך לכאן, בוא נאכל שם'. הנשמה – היא בעלת הבית האמיתית. בורא עולם הוריד אותנו לכאן בשביל הנשמה, שנקיים תורה ומצוות. אבל הרבה פעמים הגוף משתלט על הנשמה ולוקח את המושכות. תדע לך: אל תיתן את המושכות לניווט של הגוף!

תפלה מאת קפי הלל – אנחנו כבר בחודש 'אלול' שאדם יכול לשנות את כל מה שהוא עשה ברגע אחד, בהרהור תשובה אחד, באמירת 'סליחות' כנה. מול קבר דוד המלך בירושלים ישנה 'ישיבת התפוצות', וממול נמצאת כנסייה יוונית. לפני מספר שנים שמו בכנסייה שני פסלים גדולים של אותו האיש ימחש"ו בפתח. הבחורים בישיבה היו יוצאים ורואים את הפסלים, וזה היה מפריע להם בנשמה. היו שני בחורים קנאים שהחליטו לעשות מעשה. הם הגיעו באמצע הלילה, ניפצו ושברו את הפסלים, וחזרו לישון. למחרת בבוקר קמה סערה גדולה. המשטרה הגיעה לישיבה עם 'יחידת חוקרים, וביקשה לחקור את הבחורים. ראש הישיבה, הרב מרדכי גולדשטיין זצ"ל, אמר לחוקרים שלא יחקרו את כולם. החוקרים סימנו 12 בחורים כחשודים פוטנציאליים, וביניהם אכן היו שני הבחורים שעשו זאת. החוקרים אמרו שיבואו למחרת בבוקר לקחת אותם לחקירה במכונת אמת. כשהחוקרים הלכו, נכנסו שני הבחורים לחדר של ראש הישיבה, נעלו את הדלת והתוודו בדמעות: 'הרב, אנחנו עשינו את זה. זה הציק לנו מאוד'. אמר להם הרב גולדשטיין: 'אתם לא מתביישים? יש לכם ראש ישיבה ואתם עושים מעשה על דעת עצמכם? ממתני נהייתם פנחס בן אלעזר? זה יכול להדליק אש!'. שאלו אותו הבחורים: 'מה נעשה? מחר החוקרים יעלו עלינו בשניות במכונת אמת!'. אמר להם הרב: 'אין מה לעשות, תצטרכו לשבת בכלא כמה שנים'. הבחורים התחילו לבכות בכי תמרורים. אמר להם ראש הישיבה: 'תשבו כאן בחדר עד הבוקר ותעשו תשובה שלמה ממעמקי הלב. אולי ה' ירחם עליכם'. הוא נעל אותם בחדר. ב-6:00 בבוקר הגיעו החוקרים, לקחו את 12 הבחורים והעבירו אותם בדיקת פוליגרף ומכונת אמת. להפתעתם, כל ה-12 יצאו נקיים לחלוטין! באו החוקרים לראש הישיבה בתדהמה: 'איך זה יכול להיות?'. אמר להם ראש הישיבה: 'הרמב"ם כותב שאדם שעשה תשובה גמורה – הוא כבר לא אותו האיש! (רמב"ם, הלכות תשובה, פרק ב, הלכה ד). כיוון שהם עשו תשובה אמיתית כל הלילה, המכונה לא יכלה לזהות אותם, כי הם פשוט הפכו לאנשים אחרים'. רבותי, אם אדם מהרהר בתשובה, אם אדם מתחזק בחיזוק אחד קטן, אם כואב לו על השני, ואת התפילה הוא מתפלל על חברו – הוא נענה תחילה. יזכנו ה' שנזכה בחודש 'אלול' לחיזוק, שמחה וישועה שלמה!

לע"ו – הרב עמוס כמוס גואמה בן פורטונה, סלים בן רחל, הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מזל, רבקה פנינה בת בסנדה, יעל טוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורטונה בת רבקה, מורד בן פרידה, וקי יצחק בן פרידה, נוהם עליזה בת אסתר, רחל בת גרז, פרידה פירדוס בת נוהם עליזה, יוסף בן שמחה ייוג הנון-אלישיב בן אסנת, אורה בת אסנת, אביגיל בת אסנת, לינוי בת אסנת, אודליה בת אסתר, מיכל מרים בת לימור, משה חיים בן סטלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיה בריאות ונחת ל – הרב חזקיהו דב הכהן בן שושנה, דוד בן זוהרה, נחמן בן רינה, וקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת נוהם עליזה, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית ושא"ק – משה בן בלה, ששון בן רונית ברכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן מלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הראל בן יונה